

Παραδόξου χορός κι' ἵπποτων δωρός.

Φ.—Ἐπίστευα, βρι Περικλῆ, νὰ σ' εἶρω δίχως ἄλλο
τοῦ Παραδόξου τὸν μάλο,
μὰ σὺ δὲν ἤλθες φαίνεται, καὶ μ' ἔκανες κι' εἰμένα
ἰδῶ κι' ἐκεῖ μὲ τὰ γαλαξὶ νὰ ψάγω σὰ χαμένα.
Ἐσὺ, μωρέ, ποῦ γιὰ χοροὺς καὶ τὸ βρακί σου δίνεις
καὶ μάλο δὲν ἀρίνεις,
ποῦ γιὰ τὰ γλῆντια λαχταρᾷς καὶ γίνεσαι θυσιᾶ,
πῶς τόπαθες ἄλθινά κι' ἱπῆρες ἀπουσιᾶ;
Π.—Ἐτοιμαζόμενον, Φασουλῆ, τὸ φράξο μου νὰ βάλω,
ἀλλ' ἔμαθα πῶς δὲν θάλθουν οἱ Βασιλεῖς σὲν μάλο,
καὶ σὰν γαλαζοκίματος ἐκάλθια σὲ σπῆτι μου
γιὰ νὰ μὴν πέσῃ ἡ μύτη μου.
Φ.—Τί κρῖμα ποῦ δὲν ἴσουςα σὲν μάλο, κακομοῖρη,
νὰ καταλάβης τί θὰ πῇ χορὸς καὶ πανηγύρι,
νὰ πῆς καὶ σὺ δροσιστικό, νὰ φῆς καὶ κρύο Γάλο,
νὰ ῥῆς ἐκεῖ καὶ τὴν Δέμιστ' μὲ λίρ' ἀπὸ τὴν Λόντρα,
νὰ ῥῆς τὸν Βασιλόπουλο νὰ κνδερᾷ τὸν μάλο
κι' ὁ Γισγκος ὁ Γεννισαρκῆς νὰ τὸν πνυγαῖν κόντρα.
Π.—Λοιπὸν ἀρχίνα, Φασουλῆ, τὰ νέκ νὰ μὲ λῆς.
Φ.—Με ντουκατίνας πένθιμας ἤλθαν ἡ πῆδ πολλὰς,
μάζα φουστάνια δηλαδὴ καὶ μαζὰ μισοφόρια,
λῆς κι' ἐπενθούσαν. Περικλῆ, γιὰ τὴν γῆρὰ Βιτορία.
Π.—Ἦταν κι' ἡ Καὺ, βρι Φασουλῆ;
Φ.—Μπλε σιελ' ὀροῦσε τώρα,
μὰ σὰν δὲν εἶδε Βασιλεῖς, ἀντίο Λενωάρα.
Ἦλθε κι' ἡ Λυδ γιὰ στιγμὴ, μὰ τὸστρεψέ κι' ἐκείνη,
σὰν εἶδε δίχως Βασιλεῖς ὁ μάλος πῶς θὰ γίνῃ.
Ἦταν κι' ἡ Μῆς κι' ἡ Σάχ, κι' ἡ Μούλ, ὡς εἶδες κακαμέλα,
ἦταν καὶ κάποιος σὰν μπαμπι, τὸ ντυσιμὸ της τρέλλα,
ἀπὸ τὸ μισοφόρι της, κόκκινο ταρλατάν,
ἦσαν καὶ Σακαρκεῖδες, ἡ τὰν κὰν ἐπὶ τὰν.
Π.—Ὁ Θεοτόκης ἦτανε στὴ συρορὰ τοῦ μάλου;
Φ.—Μόνον ὁ Κόντης ὁ μικρὸς τοῦ Κόντη τοῦ μεγάλου,
ὡσὰν νὰ λῆμε δηλαδὴ
τοῦ Θεοτόκη τὸ παιδί,
ἐφάνη μὲ διπλωμάτων καὶ μ' ἀκολουθῶν πλῆθος,
ποῦ δὲν ὀροῦσανε στολὴ, μήτε λιλιά σὲ στήθος.
Π.—Ἄλλος δὲν ἦτανε κανεῖς;
Φ.—Πῶς! ἦτανε κι' ὁ Σπανδωνῆς,
κι' ἀνάμεσα σὲ μουσικὴς διάφορα λιμπρέτα,
διεύθυνε τοὺς μουσικοὺς, ἀλλὰ χωρὶς μπαγκέτα.
Π.—Ἄλλος κανεῖς δὲν ἦτανε;
Φ.—Πῶς! ἦτανε κι' ὁ Μπόρμ,
ποῦγε τὸ μῦσι τὸ κομπό, τὸ φλογερό καλέμ.
Καὶ Σύμβουλοι παρίσταντο μὲ λὰχ Δημοτικοὶ
καὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἔφρῃς βαρβάτοι Ναυτικοί.
Π.—Δὲν ἦτανε κι' ὁ Τσουκαλῆς;
Φ.—Ἀκούς ἐκεῖ!... τὸν εἶδα,
τὸν ἀδελφὸ τοῦ σ' ὀσσηνε, τὸν νέο Πιλοπίδα.
Ἦταν νομίζω κι' ὁ Μπλατοῆς, πρῶτος γαμπρός...
Π.—Τὸν ξέρω.
Φ.—Εἶδα τὸν Κανελλόπουλο, πλωτάρχη καθωλιέρο,
ποῦ πέρυς τῆς Πριγκίπισσας βροστούσε τὸ ριπίδι,
μὰ καὶ τὸν Ὑποστράτηγο τοῦ Παραδόξου Κοκκιδῆ,
ποῦ τῶρα πρό τινοῦ καιροῦ
ἀπόστρατος ἐκ τοῦ χοροῦ
κυττούσε μὲ καμῖρι
τῆς κόρης του τῆ χερί.

Καὶ τῆς ὀρχήστρας ἤχησαν δαιμονιοῦδες ἦχοι
καὶ κάποια σὲ κεφάλι της ὀροῦσε πολυτέλεια,
καὶ χροῖων ἔβλεπε ἀχνούς κι' ἔκανε μιὰ ζίστη,
κι' ἦταν καὶ κάποιος μὲ τὰ χερί μίς ἀπὸ τὸ Τρίστι,
κι' ἔνας Ἑγγιλιὸς σὰν κουτσὸς βροστώντας δεκανίκι,
καὶ στῆς ἀπάνω κάμαρας ἐπαθῆκε πικάνικα.

Π.—Δὲν ἦταν Ὑπουργὸς κανεῖς;
Φ.—Πῶς! ἦτανε κι' ὁ Βελανῆς,
ποῦ γράφ' ὑπὲρ τῶν ἱργατῶν σὲ ἔβημα διαπύρας,
ἦτανε κι' ὁ κομπάρσος μας, ὁ τῆς «Ἐστίας» Κύρος,
κι' ὡς προῦχον ὁ Καρανάκκος παρίστατο, σακάνη,
δὲν ἦταν ὅμως μὲ σταυροὺς καθὼς καὶ σὲ Παλάτι.

Ἐπῆραν πάλι κι' εἶδωσαν τοῦ κόσμου τὰ σιρῆττα,
ἦταν καὶ μιὰ, ποῦ μύριζε βασιλικὴ στὴ γλάστρα,
μὰ καὶ Μαθιόπουλ' ἦσαν τρεῖς, αὐτοὺς ποῦ φτεῖναι σπῆττα,
κι' αὐτοὺς ποῦ κἀνε ἄχαρη κι' αὐτοὺς ποῦ βλέπει τὰστρεψα.
Ἦταν καὶ κάποιος, ποῦ χωρεῖ νὰ μῆς σὲ καλαθάκι,
ἀντάμωσα καὶ τὸν «Ἐμπρός»...

Π.—Δὲς τὸν Καλαποθάκη.
Φ.—Καλὰ ποῦ τὸ κατὰλαβες... τί πλῆθος θηλυκὰ!
γαλαξίανε τὰ μάτια μου μὲ τζοβαίρικα.
Ἦταν κι' ἡ Φοῦ, ποῦ δυνατὸ τῆς ἔσσησαν κυνήγι,
καὶ κάποιος γόβα κόντιψε μίς σὲ τὸ χορὸ νὰ φύγῃ
καὶ νάχουμε τὰ τραβῆλα τῆς Σταχτοπούτας πάλι...
ποῦ νάβλεπε τῆς Τρί τοῦ μπλοῦ κι' ἐκείνο τὸ κοράλι!

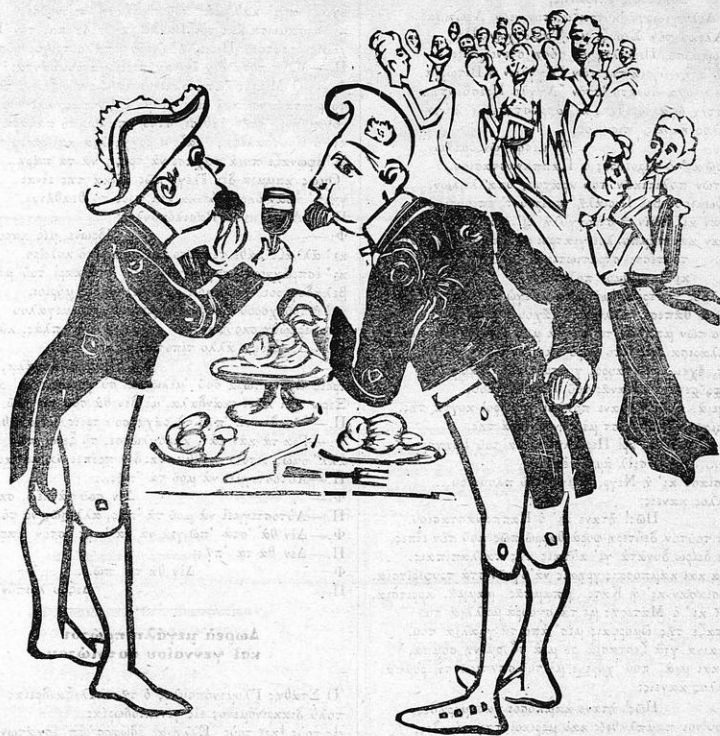
Ποῦ νάβλεπε καὶ τὴν Καμάρ,
τὴν Μάτς, τὴν Μιτ, τὴν Σάρ καὶ Μάρ.
Ἄμμ' τί νὰ πῶ καὶ γιὰ τὴν Στῆφ, χορεύτρια λακουσιμένη!..
μὲ τὸν Φὸν Λίππε τὸν κομπό σὲ βάλοι παραβγινῆ,
κι' ἄγῶν μεγάλος γίνεσαι μαζί μὲ τὸν Οὐσσάρο...
Ζήτω κι' ἐνίκησε Ρωμῆα τὸν χορευτὴ Μαγαρό.
Κι' εἶδα τὸν Ἀγὼρ ψιλά ψιλά, μὲ ζηλευμένη τσοῦπα,
παρὼν μὲ τὸ μουστακί του κι' ὁ γυῖος τοῦ γερο-Κούπα,
νὰ κι' ἕνας, ποῦ τὰ νεκοτῆ μὲ τῆς ματιᾶς τὰ τρώει,
κι' ἦταν κι' ὁ Γιάννης ὁ Παρρὲν χωρὶς τὴν Καλλιρόη.

Π.—Ἄλλος δὲν ἦτανε κανεῖς;
Φ.—Πῶς! ἦτανε κι' ὁ Σπανδωνῆς.
Π.—Τὸν εἶπες παραπάνω.
Φ.—Με συγχωρεῖς... ἔχονα.
Κι' ὁ Βερενίκης ἦτανε μὲ τὰ παρασῆμα τοῦ
φῶρον τὸν τίτλον τὸν βαρὺν τοῦ πρῶην διπλωμάτου,
μὰ κι' ὁ Φραντσῆς, πρῶτος παρὼν στοὺς ἐπισήμους μπάλους,
δενιὸς δὲ γνώστης καὶ βαθὺς τοῦ γυναικείου κάλλους.

Π.—Ἄλλος κανεῖς;
Φ.—Παραπολλοὶ περάσανε μπροστὰ μου,
κι' ὁ φωτογράφος Κόνσολας τοῦ Κόνσολα τοῦ μάμου,
περάσανε κι' οἱ Μάτσοδες, περάσανε κι' οἱ Βούροι,
καὶ γεροντοπαλιγκαρα μὲ ἐβαμμένη μούρη.

Π.—Ἄλλος δὲν ἦτανε κανεῖς;
Φ.—Πῶς! ἦτανε κι' ὁ Βελανῆς.
Π.—Κι' αὐτὸν τὸν εἶπες...

Φ.—Ἐχασα... ποῦ νάβλεπε βελούδα!..
κι' ἦταν κι' ἡ Δίλ μὲ κάτασπρα, λῆς κι' ἦταν πεταλούδα.
Π.—Ἦταν κι' ἐκείνη πῶς τὴν λὲν μὲ τὸ γλυκὺ χελαικί;
Φ.—Ακούς ἐκεῖ!... δὲν εἶπες κι' αὐτὸ τὸ διεβολάκι.
Π.—Ἦταν κι' ἡ Δῆλ ἡ λιγερή, μὲ μίσον κυνολύκει;
Φ.—Ἦταν καὶ κάποιος τῆς Αὐλῆς, ὅλο καὶ Ἰαχαρίνα..
Οὐχ ἦττον εἶδα καὶ τὴν Ζαλ εἰς τὸ μπουντοῦ μῆσα,
ἐποῦ δικαίως, Περικλῆ, τὴν λένε Πριγκίπισσα.
Π.—Κι' ὁ Κουσταλῆς;
Φ.—Ἐτρέχε πυρέσων καὶ γοργός,
κι' εἰδέχτο στὴν εἰσοδὸ μὲ τὸνα κι' ἄλλο χερί του,

δὲν εἶπε κι' ὁ Φίλιππας, ὁ πρῶν Ὑπουργός,
καὶ μόνο: ἀπὸ μιᾶ γωνιά 'καμάρωνι τὸ ταῖρι του.

Π.—'Ἦταν ὁ μπάλος ζωηρός;

Φ.— Εἶχαν μεγάλο κέφι.

Π.—Τὸν Πρόεδρο τοῦ Παρνασσοῦ τὸν εἶδες, βρε κενέφη;

Φ.—Τὸν εἶδα καὶ μοῦ 'μίλησε γιὰ τὸν ηλεκτροϊσμό,
ἦταν καὶ τὸ κορίτσι του μὲ σέκοτο στολισμό.

'Ἦταν κι' ὁ Ταμπακόπουλος, Ἐρρορὸς τῆς Σχολῆς,
κολῶνα Δωρικοῦ ρυθμοῦ, 'ψηλὸς ἐν ὕψηλοις.

Π.—'Αλλὰ δὲν ἦταν κανεὶς 'ψηλὰ σ'τὴ γαλαρία;

Φ.—Ὁ Καλλιθεὺς Φιλάρετος μαζί μὲ τὴν κυρία,

κι' ἓνας Παππᾶς κι' ἡ Παππαδιά,
κι' ἀντρόγυνα χωρὶς παιδί.

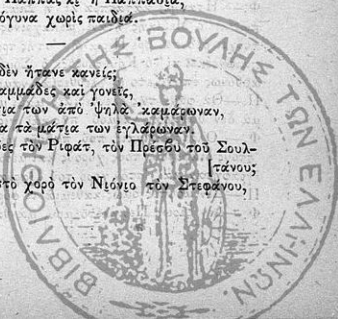
Π.— 'Άλλος δὲν ἦταν κανεὶς;

Φ.— Ἦσαν μαμμάδες καὶ γονεῖς,

καὶ δὸς του τὰ κορίτσια τῶν ἀπὸ ψηλὰ 'καμάρωναν,
κι' ἐκείνα κατακόκκινα τὰ μάτια τῶν ἐγλάρωναν.

Π.—Μὰ πῶς; δὲν εἶδες τὸν Ριζάτ, τὸν Πρεσβὺ τοῦ Σουλ-
τάνου;

Φ.—Εἶδα παρόντα 'στὸ χορὸ τὸν Νιόνιο τὸν Στεφάνου,

κι' ὅσους φορεῖς, βρεῖ Περικλῆ, κοντά μου τὸν 'κυντοῦσα
γιὰ τὰς συμβάσεις τὰς γνωστὰς τῆς Πόλεως τὸν 'ρωτοῦσα.

Π.—'Άλλος δὲν ἔπαινε κανεῖς
πολιτικὸς ἑπαινήσας;

Φ.—Τὸν Δελφινωγράφον 'κύντασα, τὸν νέον Λεωνίδα,
καὶ τὸν 'Αλέκο τὸν Σκουρὴ καὶ Ταξιάρχην εἶδα,
κι' ὅλο 'ρωτοῦσα, Περικλῆ, μὲ τόση στενοχώρια
πῶς εἶναι 'στὴν ὑγεία της τῶν 'Αγγλων ἡ Βιτωρία,
γιατ' εἶνε γεῖμα δυνατὰ 'στὸν 'Αγγο Πρῶσιουτῆ,
καὶ μὴς 'στὴν ὥρα 'βρέθηκε κι' ἀρρώστῃσι κι' αὐτῇ.

Π.—'Άλλος κανεῖς ἐπιστάμους;

Φ.—'Εν μέρει τῶν ἐμῶν
ἦταν θαρρὰ κι' ὁ Πρόεδρος ὁ Παππαναστασίου,
τοῦτόστι τῶν πολιτικῶν τοῦ κράτους ὑπαλλήλων,
ποῦ καὶ φοβόμην, βρεῖ Περικλῆ, στερροῦν' ἐπιστοῖσαι.

Π.—'Ἦταν κι' ἐκεῖν' ἡ στρογγυλὴ κι' ἡ κοντοεῖθις;

Φ.—'Ἦσαν καὶ πάμπολλοι γιατροὶ μὲ φράκα καὶ σπαθιὰ,
τοῦτόστι στρατιωτικοὶ
κι' ἱσάριθμοι πολιτικοί.

Π.—Πολλοὺς γιατροὺς ἐμέτρησα κι' ἐγὼ μὲς 'στὸ Παλάτι.

Φ.—'Υγεία θάπεις πολλὰ καὶ θάξουνε κισάτι.

Π.—Μόνον τῶν μπάλων τὰ φαγιά μὰς φέρουνε ριπιτιδί.

Φ.—Κι' αὐτοὺς μὲς 'στὸ χορὸ καὶ τὸν Εὐαγγελίδην,
τὸν ξέρις, ἔχει καὶ σταυρὸ τοῦ κράτους τοῦ Ναυτικοῦ,
λαμποκοποῦσι κι' ὁ Πανάς τοῦ Πυροβολικοῦ,
εἶδα καὶ μὴς, ποῦ 'τρέχανο πολλοὶ γαμπροὶ κοντά της,
δὲν ἀποῦσαις κι' ἡ Λίστ' μὲ τὴν ἀνεψιὰ της,
κι' ἦταν κι' ἡ Ζλά, βρεῖ Περικλῆ, κυρία τοῦ Γρηγόρη,

μπλὶ σιελ ἀμύρη ἰφορί, ἃν ἀποῦσαις κι' ἡ Νίγρ, ἐκεῖνη τοῦ πλουτοῦ...

Π.—'Άλλος κανεῖς;

Φ.—Πῶς! ἦτανε κι' ὁ Παππαναστασίου.

Π.—Καὶ τοῦτον δεύτερη φορὰ θαρρὰ πὺς μου τὸν εἶπες,
καὶ θὰ σὲ δεῖρω δυνατὰ γι' αὐτὰς τῆς παραλίπαις.

Φ.—Εἶδα καὶ κάμποσαις γιορταῖς δὲν γόουν' ὅτ' τρυφερίσαις,
δὲν ἀποῦσαις κι' ἡ Κάτς...μαρμὰς, μαρμὰ, κορίσαις,
ἦταν ἐκεῖ κι' ὁ Μάτσης μὲ τὴν γοῦρὰ μαλλίει του
κι' ἐκύνταξ τῆς ὁμορφίαις μὲς ἀπὸ τὰ γαλαχὰ του.

Κι' ἐπὶ γιορτὰ γιὰ ζεστασιὰ σὲ μὴς σβυσμένη σόμπα,
κι' εἶδα καὶ μὴς, ποῦ 'χόρις μὲ τοῦ σπητιοῦ τῇ ρόμπα.

Π.—'Άλλος κανεῖς;

Φ.—Πῶς! ἦτανε καμπόσοι χασομέρηδες,

Βιλλαρδούνιοι παμπληθεῖς καὶ μερικὸι παγκιέρηδες,
ὁ Πεσκατόλγους ὁ γνωστὸς Καυμάρας ὁ Μανώλης...

Π.—'Αλήθεια, βρεῖ, τί γίνεται τῆς Σμύρνης ἡ πανώλης;

Φ.—Γιατὶ δὲν ἦλθεν 'στὸ χορὸ νὰ 'δῇ ἐκεῖ πανούκλαις,
νευρόσπαστα καὶ κοιλίαι;

Τί πλάσματα, τί κλάσματα!..μὴ βρέξη καὶ μὴ στάξη...
κι' ὁ Βουλάσος ὁ Διευθυντὴς ἐπρόσεξε τὴν τάξι.

Π.—Δὲν εἶδες καὶ καμμιὰ γνωστὴ μῆτε καμμιὰ γεῖτονισσα;

Φ.—'Ἦταν μὲ κάτασπα κι' ἡ Σίμ...ἄλληνιὰ 'λησμονήσας
πὺς κι' ὁ Μελίκης ἦταν, μελαγχρὺς Πολίτης,

ποῦχε σεντόνι, βρεῖ Περικλῆ, 'στῆς πρῶτοιας τὴν ντάμα,
παρὼν ἐκεῖ κι' ὁ Κούντορος, ὁ Σύμβουλος τῆς Κρήτης,

ἀρβόνας ἐποτίζετο μὲ 'λευθερίας νάμα.

Π.—Θὰ φῆνε τῆς 'λευθερίας μαζὶ μὰς μὲ κουτάλαις,
μὰ δὲν θυμάσαι νὰ μοῦ 'πῆς καὶ γιὰ χορεῦτρας ἄλλαι;

Φ.—'Ολαὶ ἐκεῖναι, ποῦ πηδοῦν μὲ γυμνωμένῃ πλάτῃ
'στους διαφόρους τοὺς χοροὺς καὶ μέσα 'στὸ Παλάτι

ἐγάρησαν καὶ 'στὸν χορὸ τοῦ Παρανοῦσας παροῦσαι...

Π.—Δὲν μοῦτες ὅμως καθεμιά τί φορέμα 'φοροῦσε.

Φ.—Δὲν ξέρω, Περικλῆτο μου, μὰ θὰ 'ρωτῶσ' πρῶτα

κι' ὕστερα θάλλω νὰ σοῦ 'πῶ...
δὲν πρέπει ν' ἀποστοῶ
τοιαῦτα γεγονότα.

Π.—Καὶ σὺ, σὰχλὶ, πὺς 'πέρασε;

Φ.—'Εγὼ ποῦ λὲς, ψωρίτη,

ἰχάλευα μὲ καθεμιά, ποῦ πηδοῦντ' ἐπ' ἐννοῦσαις,
κι' ἀντάμωσα καὶ τὸν Βαζακῆ, κι' εἶδα καὶ τὸν 'Ἡπίτη,

χωρὶς ὀφροῖτο, Περικλῆ, 'στὸν μπάλω τραγουδοῦσαις.

Π.—Μὰ τίποτα δὲν ἔγιναν περίεργα συμβάντα;

Φ.—'Ο Μίκης κατακόκκινος καθὼς τὸν ξέρις πάντα.

τοῦρ μπάλωναι καὶ αἶτε ντάμα, καὶ νύφαις καὶ νυρίσαις
ἐβγαίνανε 'στὴν ἐκβίσι, 'στοῦ μπάλου τὸ παζάρι,

κι' ὁ Κουτσαλῆς μὰς βραχιόλια καὶ καρτίτσαις
κι' ἐφώναξ' ποῖα τάχασι νὰ τρέξη νὰ τὰ πάρη.

'Ὅμως καμμιὰ δὲν εἶλε πὺς ἰδικὰ της εἶναι
γιατ' ἦσαν ὅλα φεύτικα καὶ πρὸς τὸ θεαθῆναι.

Π.—'Αμμι κι' ὁ Βασιλόπουλος;

Φ.—'Ἰδρωνα, μὲ κάρω,

κι' ἄλλαξε καθὲς τέταρτο καὶ παστρικό κολάρο,

κι' ἐσπώνχοντο σαρδελίδων μὲς 'στὰ καρὶ τοῦ μπάλου
βελαιοφόροι, ναυτικοί, καὶ γαλονάδες μύριοι,

κι' ὁ τοῦ χοροῦ διευθυντὴς μετὰ θυμοῦ μεγάλου
ἐξεστειρώθη ακούζοντας: «πλάς, κύριοι, πλάς, κύριοι».

Π.—Δὲν ξέρις ἄλλο τίποτα;

Φ.—Νὰ ξεραθῇς, κεφάλω,

τρεῖς ὥραις τάρω σοῦ 'μῖλω καὶ σὺ γυρεύεις κι' ἄλλα.

Π.—'Αν δὲν τὰ 'πῆς, τῇ ράχῃ σου τρεῖς 'μέραις θὰ κτυπῶ.

Φ.—Γιὰ τὰ κὰν κὰν, κακούλωςαι, τὸ ξέρω πὺς πεθαίνεις,
ἀλλ' ὅμως τίποτα πράγματα δὲν πρέπει νὰ μαθαίνης.

Π.—Αὐτοστιγμὴ νὰ μοῦ τὰ 'πῆς...

Φ.—Δὲν σοῦ τὰ λῶω, σκάσι.

Π.—Αὐτοστιγμὴ νὰ μοῦ τὰ 'πῆς, ἄλλωθως νὰ τὸ θυμάσαι.

Φ.—Δὲν θὰ 'στὰ 'πῶ γιὰ νὰ τὸ 'πῆς 'στὸν καφερὶν, αα—

Π.—Δὲν θὰ τὰ 'πῆς; [χάρω.

Φ.—Δὲν θὰ τὰ 'πῶ...

Π.—Δεῖξο λοιπὸν στηλιάρη.

Δωρεὰ μεγάλῃ πρῶτον καὶ γενναίῳ πατριώτῳ.

'Ο Στάθης Γλυμνέπουλος ὁ τῆς 'Αλεξανδρείας

πολὺ διακρινόμενος εἰς γενναῖοις ἔργοις,

εἰς τοὺς ἐκεῖ τοὺς 'Ελλήνας ἑδωρὸς 'ἐπ' ἐσχάτων

επιστησάτων συλλογῇ ἀρχαίων νομισμάτων.

'Ὅθεν ἐπαίνους δαφνίεις ἀς πάρη κι' ἀπὸ 'μένα,

τοῦ γράφω χειρτείσματα,

κι' ἄς στείλῃ καὶ 'στ' ἀνθίψ' του, ποῦχε τεχνίτου πένα,

νεώτερα νομίσματα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελία.

'Ο Δάσιος ὁ προσφιλέτης, ὁ τῆς 'Εστίας Σπύρος,

ὁ φλέγων καὶ φλεγόμενος καὶ γράφων διαπύρως,

ἠρραβωνίσθη τὴν γνωστὴν Κατίναν τοῦ Βλαχάνη,

ποῦ πρέπει γιὰ τῆς χάρις της σμύρνα χρυσὸς, λιβάνι.

Κι' ὁ Φασουλῆς ἀπὸ ψυχῆς μὲ τοὺς προσεκλημένους

χρυσὰς εὐχαῖς ἐκόρπισε 'στους ἀρραβωνισμένους.

Τὰ κατὰ «Συνθήκην Ψεύδη», τοῦ Νορδᾶου νοῦς κι' εἶδα,
τοῦ γιατροῦ τοῦ Ζωγραφίδη καὶ μετὰφρασὶς σπουδαία.